

A woman with dark hair, wearing a black corset, is the central figure. She has her eyes closed and a serene expression. Her hands are positioned near her chest. The background is dark, filled with numerous red rose petals and a flowing red fabric streamer. Small white starburst effects are scattered throughout the scene.

TICHÉ SRDCIA

NATÁLIA
HAMMEROVÁ

Natália Hammerová

ζ

Tiché srdcia

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výtvo-
rom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.

TICHÉ SRDCIA

Copyright © Natália Hammerová, 2023

Obálku knihy vytvorili: ♥ Mgr. Diana Barnová a Kristián Černega ♥

ISBN 978-80-570-4908-1 (PDF)

ISBN 978-80-570-4909-8 (EPUB)

ISBN 978-80-570-4910-4 (MOBI)

Túto knihu venujem
mojim láskavým rodičom Kataríne a Henrichovi,
úžasnej sestre Anettke,
najdrahšej starej mame Elenke,
výnimočnej babičke Ľubke,
milovaným starkému Ľudovítovi a deduškovi Vojtechovi,
tam hore, do nebies,
a milovanej neterke Elizabeth.

Lúbim Vás a ďakujem Vám za Vašu podporu.

S láskou Natália

Nech sú odpustené všetky hriechy tým,
ktorí poznali, čo znamená milovať.

ζ

Pod', kráčaj vedľa mňa.
Vyvediem ťa z temnoty na svetlo.
Naučím ťa vidieť krásu vôkol teba, ktorú prehliadaš.
Naučím ťa vnímať dobro, ktoré v sebe zámerne ukrývaš.
Pod', naučím ťa načúvať tvojim túžbam.
Pod', ukážem ti, čo znamená milovať.
Naučím ťa ako cítiť.

Tak sa viac neboj. Vlož svoju dlaň do tej mojej.
Ten dotyk ťa zahreje.
Nie, nemusíš sa báť. Som tu s tebou.
Budem tu aj vtedy, keď ma nebudeš vidieť, ani cítiť.
Chránim každý tvoj krok.

Tak premôž svoj strach.
Zamkni pod zámok všetky pochybnosti a obavy.
Dovoľ si rozhodnúť sa.
Voľba je na tebe. Je v твоjich rukách. Ty si jej vládcom.
Odpusti si! Uver si!

Dovoľ mi ťa presvedčiť, že to nie je prekliatie, ale dar.
Dovoľ slnečným lúčom, aby prerazili temnotu твоjich nocí.
Dovoľ si žiť. Dovoľ si zamilovať sa. Dovoľ si uveriť v zázraky.
Keď to urobíš, tvoj svet ožije a tvoje srdce začne tlčiť.
Ja ti za to ukážem, ako našou láskou prekonáme život aj smrť.
Pod', bude to krásne.

ζ

Ak je mojím brieichom to, že ťa milujem, tak nech zhorím v tom najkerutejšom pekle, nech ma zničia plamene, nech som naveky zatrateny.

To, čo príde v budúcnosti, je mi súdené. To, čo je teraz, je mojou voľbou. Nemôžem žiť bez teba. Možno by som raz okúsil, čo je nebeský raj, no všetko príde až po tom, keď moje srdce dotkne. Teraz je živé a bije pre teba, tak ho nepúšťaj a nešliap po ňom. Je v твоjich rukách. Zveril som ti ho v ten prvý večer a nechcem ho späť. To by bola moja zábuba.

Tak vedz a pamätaj, že ak je mojím jediným a zároveň najhorším brieichom to, že ťa milujem, tak nech... Vyberám si večné zatratenie.

Prolog

Posledný deň môjho bytia na tejto Zemi práve nastal. Uvedomujem si to. Ako veľmi som sa zmýlila, keď som si dovoľila dúfať vo večnosť. Tú, prežitú bok po boku s milovaným mužom.

Láska. Poznala som ten blažený pocit, mala som česť získať tú výsadu mať ho vo svojom srdci. Ten cit bol taký intenzívny a skutočný... Bola som ním úplne naplnená. Pretekal mojimi žilami a vlieval sa do môjho srdca.

Vo svojich posledných minútach venujem svoje myšlienky iba jemu. Lúčim sa s ním, s mojím svetom, a viem, že nastal koniec mojich dní. Má trpkú príchut', drví ma, a ja sa rozpadám na márne kúsky. Vnútro mi horí neuhasiteľnými plameňmi a moja pokožka sa mení na popol. Tak, ako ma pohltili ohne vášne v jeho náručí, láska a úplná oddanosť, ktorým som prepadla, rovnako ma dnes spaľujú ohne číreho utrpenia. V hĺbke srdca viem, že som si takýto koniec zaslúžila a poddávam sa temnej ničote.

Áno, iba to jediné na mňa čaká, nič iné nenastane, nič ďalšie nepríde. Inej cesty niet. Pred rokmi som si ju vyvolila a dnes si uvedomujem, že moja voľba bola dobrovoľná. V tichosti sa lúčim s dneškom a s láskou spomínam na minulosť.

Už len v mrákotách vnímam, ako sa ku mne približuje zvuk jeho rýzných krokov a vetrom sa ku mne nesie moje meno. Preklína všetko a všetkých, narieka, žiali a prosí, no na všetko je už príliš neskoro. Nemám viac času. Ako rada by som sa schúlila do jeho náručia, znova sa v ňom strácala a nachádzala tak samu seba. Ako rada by som sa ním nechala ubezpečiť o tom, že všetko bude v poriadku. Viem, že sa nič z toho nestane. Na svojej pokožke viac nepocítim hrejivý dotyk jeho rúk, viac neochutnám sladkosť jeho pier, neuvidím jeho úsmevy, ani slzy, nebudem počuť jeho hlas. Nikdy viac sa nenájdem v pohľade jeho očí, nenájdem v nich žiadnu ďalšiu odpoveď.

„Zbohom, láska moja,“ vyrieknem a on pri mne padne na kolená. Naliehavo ku mne natiahne svoju ruku, no ja už odchádzam.

Vzdľaľujem sa mimo jeho dosahu, keď ma zovrú v objatí jeho dlane. Strácam sa. Mením sa. Miznem. Zatváram oči a poslednýkrát vydýchnem s jeho menom na perách. Ako inak by mal nastať koniec mojich dní, ak nie v momente, keď je pri mne. Teraz už môžem odísť. Som slobodná. Kam idem, neviem, no bojím sa toho, čo uvidím. Tam, v nepoznanej diali, v odvrátenej tvári života, sama, bez jeho ochrany, bez akéhokoľvek útočiska.

Na večnosť si však odnášam to najcennejšie, čo mi život mohol dať. Lásku v srdci a vďaka za to, že som ju predsa len mohla poznať.

Prvá část

◆ 1. KAPITOLA ◆

ELISA

Bola som prekvapená, keď mi do kancelárie zavolala asistentka mojej nadriadenej Francis Duboisovej a oznámila mi, že sa mám dostaviť do jej kancelárie presne o jednej popoludní. Keď som sa opýtala na detaily stretnutia, nedostala som žiadnu konkrétnu odpoveď, a tak som po zložení slúchadla nebola už len prekvapená, ale i nervózna. Vo firme som však pracovala už bezmála päť rokov. Začala som tu pracovať takmer okamžite po skončení štúdia na univerzite architektúry a dizajnu, a s mojou prácou, ktorú som poctivo odvádzala, boli vždy spokojní. Mala som za sebou desiatky úspešne ukončených projektov nových stavieb, ktoré zdobili Montpellier a okolité mestá čarovného Francúzska. Milovala som svoje povolanie, pretože práca architektky bola mojím splneným snom. Jediným, pretože iný som do tej doby nesnívala.

V detstve som sa nehrávala s bábikami ako iné dievčatká. Celkom radšej som sa venovala vyzdobovaniu a upravovaniu mojej útulnej izbičky. Jej steny zdobili moje nepodarené, no predsa jedinečné maľby. Usmiala som sa pri spomienke na chvíle z môjho detstva, no potom mi opäť moje myšlienky zabľúdili k otázke, na ktorú som zatiaľ nepoznala odpoveď. Prečo sa mám dostaviť k Francis? A prečo mi jej asistentka neposkytla žiadne bližšie informácie?

V mysli som si prehrávala posledné stretnutie s Francis, keď sme na seba pred pár dňami narazili na chodbe. Ako vždy – bola veľmi milá a vymenili sme si niekoľko zdvorilostných slov. Spolu so skupinou mojich kolegov sme sa všetci stretávali každý prvý pondelok v mesiaci na porade, kde nám boli rozdelené úlohy na celý mesiac. Tak prečo som sa práve teraz mala dostaviť sama a priamo k nej?

Vo svojej kancelárii som podišla k veľkému presklenému oknu, z ktorého sa mi naskytl dych berúci výhľad na životom prekvitajúce centrum jedného z najväčších francúzskych miest. Napriek tomu, že sa mi v posledných rokoch v mojej práci výborne darilo a z každej strany som zožíjala úspechy, pociťovala som vnútornú nervozitu. Bola som presvedčená o tom, že svoje šťastie držím pevne v rukách, no zároveň som sa obávala, že sa mi zo života náhle vytratí. Nebolo by to po prvý raz.

Zostávala ešte celá hodina do stretnutia s Francis Duboisovou. Na veľkom stole, stojacom uprostred kancelárie, som mala rozložené rozpracované nákresy môjho nového projektu. Išlo o výstavbu moderného múzea umenia, ktoré malo už o pár mesiacov lákať svojich obdivovateľov z celého sveta. Zároveň som mala nevybavených pár dôležitých telefonátov. Podišla som k stolu, uchopila do rúk ceruzku, prizrela sa na nedokončený nákres a snažila sa naplno pokračovať v práci, no nedokázala som to. Jediné, na čo som sa zmohla, bolo sledovať nástenné hodiny a nepatrné pohyby ich ručičiek. Hodina do stretnutia ubiehala neuveriteľne pomaly.

Presne o jednej popoludní som odhodlane zaklopala na dvere kancelárie Francis Duboisovej. Nemeškala som ani minútu.

„Vstúpte!“ ozvalo sa spoza nich. Zhlboka som sa nadýchla a prekročila prah jej dverí.

„Elisa, vitaj! Prosím, pod' ďalej.“

Odľahlo mi, keď som na Francisinej tvári uvidela vľúdny úsmev bez náznakov rozčarovania. Pôsobila naozaj veľmi priateľsky a k svojim podriadeným sa vždy správala s potrebným rešpektom a úctou. Vytvárala tak medzi celým kolektívom želanú atmosféru, priestor pre otvorenosť a realizáciu. Pomyslela som si, že aj ja sama by som raz chcela zasťavať podobný post. Svojím zanietením a tvrdohlavosťou som odhodlane kráčala v ústrety ešte lepšej budúcnosti.

Moja kancelária bola priestranná, no tá Francisina bola priam obrovská. Neocitla som sa v nej po prvý raz, no i tak mi zakaždým brala dych. Pôsobila luxusným dojmom a zdobili ju nadčasové doplnky z dielne tých najvychýrenejších dizajnérov sveta. Veľké presklené okná za jej pracovným stolom sa tiahli po celej šírke priestoru, od stropu až po bielu mramorovú podlahu.

Vždy elegantná a dokonale upravená Francis, vstala od svojho stola a prešla priamo ku mne. Podpätky jej hriechne drahých lodičiek klopkali po podlahe a ten zvuk ma hypnotizoval.

„Ospravedlňujem sa, že som ťa vyrušila pri rozrobenej práci, ale musím s tebou prebrať istú dôležitú záležitosť, ktorú nemožno odkladať. Prosím, posad' sa.“ Pokynula smerom ku koženej gaučovej zostave, a tak vo mne vzbudila dojem, že náš rozhovor sa bude viesť v pokojnom duchu. Obavy, ktoré som spočiatku mala, sa začali vytrácať.

„Francis, čoho sa týka naše dnešné stretnutie? Práce na múzeu prebiehajú v plnom prúde a nie je s nimi žiaden problém.“

„Elisa, nejde o múzeum. Po rokoch, ktoré pre mňa pracuješ, som si istá nie len tebou, ale i každou prácou, ktorou ťa poverím. Máš moju absolútnu dôveru.“

Jej slová ma potešili. Síce som nepotrebovala jednodaj počúvať slová chvály a uznania, no práve v tejto chvíli, kedy som sa cítila byť neistá, mi padli vhod. Odľahlo mi.

„Keďže nejde o múzeum, o čo teda ide?“ zvedavo som sa opýtala.

„Prejdem teda rovno k veci. Pred pár dňami našu spoločnosť oslovil istý Alexander Fonce a vyžiadal si našu firmu na rekonštrukciu a modernizáciu jednej z jeho lukratívnych nehnuteľností. Aby som bola presná – vyžiadal si *teba*, Elisa. Bolo mu vysvetlené, že momentálne pracuješ na inom projekte, a teda firma prácou poverí niekoho iného. Sama dobre vieš, že v našom tíme máme predsa tých najlepších architektov a dizajnérov nielen z Francúzska, ale i z celého sveta. Ako obvykle – aj v tomto prípade bola vypracovaná predbežná ponuka pre záujemcu. Pán Fonce si materiály preštudoval a schválil, no čomu sama dodnes

nerozumiem – dobrovoľne zdvojnásobil výšku finančného plnenia pre našu firmu v prípade, ak ten projekt budeš vykonávať *ty*. Zároveň nám oznámil, že ak projekt bude pridelený niekomu inému než tebe, odstúpi od neho.“

Vyvalila som na ňu oči. „Skutočne?“

„Áno. Jeho podmienky sú jasné a zrozumiteľné. Neodstúpi od nich. Buď projekt získame, alebo nie. Elisa, viem čo si asi teraz myslíš – že Fonce nie je celkom pri zmysloch, ak chce dobrovoľne dať viac, ako je stanovené. Dokonca dvojnásobne viac, no my sme si ho preverili a nič zvláštne na neho nenašli.“ Francis vstala a vzala zo svojho stola nejaké papiere. Potom mi ich ukázala. Bolo v nich obsiahnuté všetko to, o čom pred chvíľou hovorila, vrátane tej závratnej sumy. Naraz sme sa na seba pozreli. Moje pery sa na krátky moment zvlínilo do tvaru *o* a Francis iba pritakala.

Bola som veľmi prekvapená, potešená i poctená, že niekto je ochotný za to, aby som pre neho pracovala, zaplatiť tak nehorázne peniaze. Uvedomovala som si, že je to pre mňa obrovská príležitosť a ak tú zákazku vezmem, stúpnem tak aj v očiach celej firmy, pretože prinesiem obrovský zisk.

Francis pokračovala: „Pánovi Foncemu sme oznámili, že s tebou celú záležitosť najskôr prediskutujem. Tvoj projekt múzea by sme mohli posunúť Edwardovi Dekarovi, s možnosťou vašich vzájomných konzultácií.“

Pritakala som.

„Je tu ešte jedna vec. Nehnutelnosť, na ktorej by si pracovala, je historické sídlo neďaleko Paríža, a tak by bolo nevyhnutné, aby si vycestovala a po istý čas žila na inom mieste. Dĺžka prác je odhadovaná na pár mesiacov. Maximálne pol roka. Viem, že to nie je jednoduché rozhodovanie, ale...“

„Beriem to,“ vyslovila som bez najmenšieho zaváhania.

Ihneď po odchode z práce som zavolała Natali a pozvala ju do svojho bytu na pohár vína. V priestrannej obývačke som sa pohodlne usadila do obľúbeného kresla. Moja sestra, a zároveň spriaznená duša Natali, sedela na gauči oproti mne a triasla sa zvedavosťou.

„Tak hovor! Už počas telefonátu som z tvojho hlasu vycítila, že ide o niečo dôležité.“ Ustrkla si z pohára dúšok omamného chardonnay a čakala na moje slová. Brčkavé blond vlasy sa jej vlnili okolo peknej okrúhlej tváre. Večne s nimi zvädzala boj. Keď na ňu dopadli lúče zapadajúceho slnka, na chvíľu vyzerala ako skutočný anjel.

„Odchádzam do Paríža,“ neatáľala som a priznala sa.

„Čože? A to mi vravíš iba tak?“ Víno jej skoro zabehlo. „Kedy a prečo?“ Vyvalila na mňa veľké čokoládové oči.

„Ide o moju prácu. Dnes som dostala ponuku, ktorá sa neodmieta.“

„O čo ide?“ vyzvedala.

Prerozprávala som jej to, čo som vedela od Francis. Zdalo sa mi, že ju to celé zaujalo rovnako ako aj mňa, no potom jej tvár posmutnela.

„Nepozeraj sa na mňa taktó!“

„Nepozerám sa.“ Zagúľala očami. Musela som sa zasmiať. Nikdy sa jej nedarilo oklamať ma.

„Pamätáš na náš sľub?“

„Samozrejme.“

„Tak mi ho zopakuj,“ vyzvala som ju.

„Elisa, už nie sme malé deti.“ Ironicky nadvihla pravý kútik úst. Robievala to vždy, keď mi chcela naznačiť, že jej leziem na nervy.

„Natali, počúvam...“

Prevrátila oči, a to sme vraj už neboli malými deťmi... „Nech sa deje čokoľvek, nech nás naše kroky zavedú kamkoľvek, nikdy nezabudneme kým sme, čo pre seba znamenáme a vždy sa budeme vzájomne podporovať.“

„Presne tak. Veľmi správne. Natali, tú ponuku som prijala nielen zo zvedavosti, ale i kvôli tomu, že ma tu nič nedrží.“

Zdvihla obočie a zatvárala sa urazene. Asi som to prehnala. „Toto nemyslíš vážne!“ takmer vykrikla.

Preto som sa musela poopraviť: „Samozrejme, že tu mám teba, si moja sestra, ale dobre vieš, ako to myslím.“ Bola to pravda, neklamala som. Bolo mi veľmi ľúto, keď som si predstavila, ako by množstvo ľudí v podobnej situácii, v akej som sa práve ocitla, uvažovalo o prijatí alebo odmietnutí pracovnej ponuky. „Bude to aj tak len na pár mesiacov. Urobím, čo treba, a vrátim sa späť do Montpellieru.“

„Tak po prvé – *áno*, sme sestry, Elisa. To, že nemáme rovnakú krv, neznamená, že nimi nie sme. A po druhé – budeš mi veľmi chýbať, veď ešte nikdy sme od seba neboli tak vzdialené, a aj keď predsa, bolo tomu tak len na pár dní.“

„Neboj sa o mňa, ty sama najlepšie vieš, že sa tam nestratím. Sľubujem, že budeme v neustálom kontakte. Paríž predsa nie je na opačnej strane zemegule. Môžeš ma prísť kedykoľvek navštíviť. A nehovor mi, že by si nechcela. Je to predsa metropola módy.“

Na doteraz smútkom skrivennej tvári sa jej konečne objavil radostný úsmev, ktorý ma povzbudil v mojom rozhodnutí. Pozdvihli sme naše poháre.

„Načo si pripijeme?“

„Na úspech. Na Paríž. Na nás, sestrička.“

ζ

S Natali sme spolu vyrastali už od nášho útleho detstva.

Náš spoločný príbeh sa začal písať v detskom sirotinci u *Sestier čistého srdca*. Nemám spomienky na svojich rodičov, dokonca ani neviem, kto sú, alebo kým boli. Od času, kedy som si ako mladé dievča začala uvedomovať svoju situáciu, naplňalo ma presvedčenie, že som nebola chceným dieťaťom. Snáď miliónkrát som si v mysli vytvárala podobu svojej matky a moment, kedy ma zavrhla. Ako asi vyzeral oný deň, kedy sa

rozhodla, že nebudem súčasťou jej života? Že ma nechce. Kedy som sa pre ňu stala len nepotrebnou príťažou, ktorej sa musela zbaviť?

Možno bola len príliš mladá, neskúsená a nepripravená starať sa o bezbranné stvorenie. Možno bola sama a celkom stratená vo svete. A možno váhala nad tým, či robí to najlepšie rozhodnutie vo chvíli, keď ma ešte ako bezbranné bábätko nechala položenú v prútenom košíku uprostred chladnej a tmavej noci pred dverami sirotinca ovinutú len v šetrnej bielej plachte.

Keď som vyrástla a pýtala sa sestier, ako ma našli, rozpovedali mi príbeh o bábätku s tými najjasnejšími modrými očami a kučeravými havraními vláskami, aké do tej doby videli. Bol koniec novembra a vonku vládla mrazivá zima. V uliciach Montpellieru v tú noc nebolo vidieť ani živej duše. Po každovečernej modlitbe sa sestry pobrali do svojich izieb, s výnimkou jednej jedinej. Bernadeta mi azda v poslednej sekunde zachránila život, keď začula môj slabučký nárek, prichádzajúci spreď dverí. V tú noc som stratila svoju biologickú matku, no získala skutočné mamy. Tie, ktoré ma vychovávali s bezpodmienečnou, nezištnou a vrúcnu láskou. Tie, ktoré ma kolísali vo svojich láskyplných náručiach. Tie, ktoré ma naučili prvé kroky a slová. Boli to tie, samotným Bohom pobozkané ženy, ktorým som sa mohla kedykoľvek vyplakať na ramenách, ktoré ma povzbudzovali a viedli môj život tým správnym smerom. Ony zo mňa vykresali Elisú – silnú, odhodlanú a nebojácnu, čeliacu neprajnosti osudu. Pripravenú postaviť sa zoči-voči každej prekážke.

Svojej skutočnej matke som už dávno odpustila. Opakovala som si, že keby som ju jedného dňa stretla, poďakovala by som jej za život, ktorý mi svojím rozhodnutím dožičila. Neuvažovala som nad tým, či by na mňa bola hrdá, pretože to právo stratila vo chvíli, keď ma navždy opustila.

Keď som mala tri roky, do nášho sirotinca zavítalo ďalšie nechcené dieťa. Bola to Natali. Tam sme sa spoznali a vytvorili si medzi sebou silné puto. Nebol to príbeh dievčatiek, ktoré vyrastali v úplných

a milujúcich rodinách, ktorých pevný základ predstavoval starostlivú matku a obetavého otca.

Nataliina mama zomrela pri jej pôrode. Bola to závislá narkomanka, preto aj Nataliin život, krátko po jej narodení, visel na vlásku. Otec nebol známy a jej mama neudala žiadne informácie o inej rodine. Podľa všetkého žiadnu ani nemala. Po pár dňoch strávených v nemocnici, mala byť Natali adoptovaná, no keďže do vienka od svojej biologickej matky dostala zdravotné problémy, adopcia sa napokon nekonala. Namiesto toho, aby sa jej ujal manželský pár, putovala do sirotinca *Sestier čistého srdca*. Keď prišla, a ja som síce mala len tri roky, okamžite mi prirástla k detskému srdcu. Už od prvej chvíle som ju považovala za svoju malú sestričku, o ktorú som sa musela starať a dohliadať na ňu. Ani rokmi sa zo mňa tento ochranársky pud nevytratil.

Ako sme rástli, spoznávali sme osudy aj iných detí. Väčšina z nich bola smutná. Prešlo desať rokov a nové deti – ako sme ich nazývali – stále prichádzali a tie staršie nachádzali nové domovy. No ja a Natali sme zostali. Nestali sa z nás mníšky, napriek našej viere a prostrediu, v ktorom sme vyrastali. Naša cesta bola stále nerozlučná. Navštevovali sme rovnakú školu, sedeli spolu v jednej školskej lavici, no ja som si napokon vybrala architektúru a dizajn a Natali sa rozhodla venovať módnemu priemyslu. V tom sme našli každá svoje zaľúbenie.

ζ

Postávala som vo svojej spálni pred otvorenou skriňou s mojím šatstvom. Keďže som nikdy predtým nestála pred takouto pracovnou výzvou a neodcestovala z Montpellieru na viac než len pár týždňov, starostlivo som zvažovala výber toho, čo budem v najbližších mesiacoch najviac potrebovať. Uvedomovala som si, že do lietadla by ma nevpustili s desiatkami kufrov batožiny. Do odletu do Paríža zostávalo už len necelých desať hodín a ja som začínala mierne panikáriť. Skriňu som po pár minútach s neskrývaným zúfalstvom zatvorila a namierila svoje

kroky priamo do kúpeľne. Aby som sa pred odletom uvoľnila a dostatočne zrelaxovala, napustila som si do vane horúcu vodu a pridala do nej pár kvapiek levanduľového oleja na upokojenie. Divoké tmavé kučery som si vyplala dohora, vyzliekla sa a nechala som svoje telo odpočívať v objatí vody. Na tvári sa mi po chvíli rozhostil nehraný úsmev. Postupne zo mňa opadala všetka nervozita a s ďalším hlbokým nádychom som otvorila oči. „Zvládneš to, Elisa, rovnako tak, ako si doteraz zvládla všetko ostatné,“ povzbudzovala som sa slovami vyslovenými nahlas a verila, že moje odhodlanie nezoslabne.

Poslednú noc vo svojom modernom byte na tret'om poschodí v samom centre Montpellieru som stála pri presklenej stene, ktorá odhaľovala nočné mesto a jeho utíchajúci život. Za sprievodu dokonalej hudby od Hansa Zimmera – *Tennessee* som pohľadom blúdila po čoraz vyľudnenejšom a tichšom námestí a nikdy predtým som sa necítila byť na seba taká hrdá, ako tomu bolo v tento večer. Všetko, čo som doposiaľ dosiahla, som dosiahla iba vďaka sebe. Svojej tvrdohlavosti a zaniehnutiu. Láске a nadšeniu k svojej práci. Tvrdo som drela, aby som sa ocitla tam, kde som bola teraz.

Môj život nebol ako z rozprávky o princeznej, ktorá sa zobúdzala na ružiach ustlanej posteli a dostávala všetko to, po čom zatúžila len lusknutím prstov a milým úsmevom.

Niektó by mohol tvrdiť, že som už mohla byť spokojná s tým, čo som dosiahla, a moje sny sa naplnili. Možno i sama by som sa s niečím podobným zmierila, no ešte na to nenadišiel správny čas. Predo mnou stála nová výzva, ktorú som chcela zvládnuť viac než len dobre. Otvorila som si fľašu dlho odkladaného šampanského. Vravela som si, že ho ochutnám vo výnimočnej chvíli. Tá nastala.

„Na Elisú, ktorá ovládne Paríž,“ povedala som nadnesene a musela sa nahlas zasmiať, i keď mi po líci stiekla slza, ktorú som opakom ruky razom zotrela, a ďalším už zakázala vyplaviť sa na povrch.

Niečo v mojom živote nebolo tak, ako malo byť. Niečo mi veľmi chýbalo. Snažila som sa to objaviť, kládla som si tú otázku stále dookola,

no odpoveď na ňu som nedokázala nájsť. *Možno raz vyplním to prázdne miesto vo svojom vnútri a budem sa konečne cítiť úplná* – hovorievala som si.

Keby niekto počul moje myšlienky, asi by si o mne pomyslel, že som sa načisto zbláznila, keď som bola tak skalopevne presvedčená o svojom úspechu, ktorý ešte ani nemal jasné línie. No ja som v neho verila. Keď Elisa Thomasová v niečo verí, aj tá najnepravdepodobnejšia vec sa môže stať skutočnosťou!

Veď kto by už len pred vyše dvomi desaťročiami uveril tomu, že zavrhnuté a opustené dievčatko s očami farby nezábudiek, sa jedného dňa stane jednou z uznávaných architektiek Francúzska.